

hvad man kan få inden for de enkelte sociale områder. Det er egentlig morsomt at kigge på, men jeg tror ikke, som jeg har sagt før, at man flytter af de grunde.

Men det, vi gerne vil måle, er jo noget, man ikke kan måle. Det er det, der er så svært. Altså meget af tiden på et plejehjem, som i høj grad er blevet kliniske – det kan der være forskellige årsager til – går jo med at måle forskellige ting. Altså det måles, hvor meget væske man får, hvor mange tabletter man har spist, hvor længe man var oppe, og gik det godt på potten, og hvad det nu ellers er.

Alt det kan vi jo sagtens måle os frem til, men vi kan ikke måle os frem til det, som vi så inderlig gerne vil have, nemlig nærhed, reel og ærlig omsorg og tid. Det er meget svært at måle sig frem til det, som man kalder for det enkelte steds livsnerve, og som er blevet efterlyst flere gange heroppefra i dag. Det er i hvert fald svært.

Når man taler om subjektive kvalitetsstandarder, er det præcis de her holdningsmæssige og etiske overvejelser, der ligger bag. Jeg ved ikke, hvordan man måler det. Jeg har så inderlig gerne altid villet ansætte folk, som havde de kvaliteter, og man opdager altså ikke, før der er gået et godt stykke tid, om de har dem. Så det er utrolig svært. Det ville jeg synes var utrolig vanskeligt at måle på.

Så er der også forskel på, hvad man synes er livskvalitet, fra den ene kommune til den anden. Én ting i Vestjylland kan være anderledes, end den er ude i Farum. Det er der ikke noget at sige til, og det hører med til den kultur, der er det enkelte sted, hvor man bor. Men det har jo så ikke noget at gøre med, om man kan levere kernen i det, der skal gives det enkelte sted, og det, som vi nu kan definere os frem til bliver kvalitet.

Når man kommer på plejehjem i dag, så er man jo i reglen faktisk ikke så rask, at man kan sætte sig ned og vælge. Man er ikke så rask, at man egentlig kan bruge det værktøj, tror jeg, som bliver lagt frem her. Det vil være sjældent. Så skal man være fysisk handicappet. Hvis man er ældre og er blevet konfus eller på anden måde har svært ved at tage stilling til sit eget liv, så er det de pårørende, vi skal lægge det på, når de skal hjælpe med at vælge.

Så er medicinforbruget, som også svinger meget fra plejehjem til plejehjem, nævnt. Ja, men det kan jo også godt være, fordi de mennesker, der bor på netop det plejehjem, har brug

for særlig meget medicin af den ene eller den anden type. Men ellers er det da noget, man er blevet opmærksom på, her sidst efter den meget store plejehjemssag, og det er da også meget væsentligt, fordi ældre mennesker ikke tåler samme mængde af medicin og ikke de samme medecintyper, som yngre mennesker gør, så derfor skal man være meget omhyggelig, når man medicinerer.

Jeg synes, at det, man gerne vil, er svært at nå med et skema. Det er svært at nå at måle og veje det, det drejer sig om her, for det drejer sig jo dybest set om den måde, vi behandler hinanden på. Det, som vi så gerne vil, den underliggende forståelse, der kan ligge i, at to mennesker bare tager en kop kaffe, er der ikke meget værdi i i dag.

Jeg vil meget gerne diskutere det, også gerne diskutere det dybere i udvalget, men jeg har en erfaring for, at det snarere er uddannelserne, vi skal gå ind og kigge på, og ikke nødvendigvis, om man er flink nok til at kunne sætte de her ting op. Det kan jeg love jer for, at det kan man godt.

Anders Samuelson (RV):

Jeg skal også med det samme meddele, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte dette forslag. Den overordnede hensigt, altså at sikre kvalitet, kan vi godt støtte, men der har før været nævnt, at der er en proces i gang. Der bliver indsamlet erfaringer i øjeblikket, og her har vi den indstilling, at vi skal vente på, at de bliver samlet ind.

Grundlæggende er der også en anden årsag til, at Det Radikale Venstre ikke er meget for at støtte forslaget, og jeg vil egentlig godt benytte en historie ude fra det private erhvervsliv, som kan illustrere hvorfor, og som bakker lidt op om det, som hr. Villy Søvnald var inde på.

Det er faktisk fra LEGO, og det er en af mine yndlingshistorier. LEGO var i en krise for et års tid siden, der var et stort underskud, og så kiggede de ud over deres virksomhed og kunne se, at den i princippet var delt op i tre niveauer: ledelsen og dem på gulvet som et andet niveau – dem, der producerede – og så var der et mellemniveau af funktionærer. Det var efterhånden vokset temmelig voldsomt, fordi ledelsen gerne ville være helt sikker på, hvad der foregik nede på det nederste niveau, og hele tiden være helt med på, hvad der foregik, altså også et udtryk for en vis form for manglende tillid.

Så spurgte ledelsen sig selv, hvem de helst ville skaffe sig af med, når nu de skulle spare.